

кажемъ: *Петъръ побъгна и напусна школа-тж*; но, трѣба: *Петъръ побъгна отъ школа-тж и я напусна*; зашто-то глагола-тъ *побъгна* изисква срѣствено допълненіе, а *напусна*, несрѣствено.

256 — Сжщо-то ся случва когато два глагола, изискватъ посрѣствено допълненіе съ предлогъ различепъ. И тѣй ще кажемъ: *азъ искамъ прошка отъ баща си и му ся моля да мж прости*; а не: *азъ искамъ прошка и ся моля на баща си да мж прости*.

257 — Когато допълненіе-то на единъ глаголъ е отъ много части съединенни отъ сѣюзи-тѣ *и*, *ли*, *или*, тѣзи части трѣба да сж отъ думи еднообразни, сирѣчь име съ име, глаголъ съ глаголъ, предложеніе съ предложеніе, и прч. И тѣй не трѣба да кажемъ: *азъ съкамъ ваше-то мпъніе добро и да ся послуша; прилъжсателно-то дпте любви чтение-то или да пише*; но трѣба: *азъ съкамъ ваше-то мпъніе да е добро и да ся послуша; прилъжсателно-то дпте любви чтение-то или писаніе-то*.

ЗА ПРЕПИНАТЕЛНИ-ТЪ ЗНАКОВЕ.

258 — За да отдадемъ едно отличіе на разума-тъ въ едно израженіе, поставями знакове които именува-ми *препинателни*. Тѣ ни показватъ іоще и гдѣ трѣба да правимъ отдыханіе-то си като четемъ.

259 — Знакове-тѣ тѣзи сж: запятая (,), точка съ запятая (:), двоеточіе (:), точка (.), въпросителна (?), и удивителна (!).